

som den ærede Ordfører holdt, og hvori han omtalte den paagældende Sag. Jeg skal, som sagt, kun henstille til den ærede Minister og Tinget i Forening at søge snarest muligt at faa løst saavel dette som ogsaa de øvrige Krav, der fra Landbefolkningen stilles i lignende Djemed, idet jeg er overbevist om, at det har overordentlig stor Betydning for de paagældende Egne. Det er min Overbevisning, at de Dsre, der maasse skulle bringes fra Statsbanernes Side, virkelig staa i et saadant Forhold til det, der vil opnaas, at man ikke behøver at ængstes ved at gaa ind derpaa.

Buff: Angaaende det Vædringsforslag, som det ærede Medlem fra Hjørring (Jungersen) saa varmt anbefalede, glemte jeg i Gaar, da jeg havde Ordet, at sige et Par Ord. Jeg hører jo til det Mindretal, der tilraader Tinget at gaa ind paa Vædringsforslaget, og jeg skal i to Ord sige, hvorfor jeg har sluttet mig til dette Mindretal. Vi vide jo alle, at vi i Aar have haft en streng Vinter, og vi vide ogsaa, at denne Vinter intet Steds har været strengere her i vort lille Land end netop oppe i Vendsyssel. Nu har jeg set, at de stedlige Blade aldeles uden Partihensyn udtale sig om, hvilket Savn det har været for Behøverne der oppe, ikke at kunne faa deres Landbrugsprodukter sendt bort under disse Forhold. Alle i denne Sal vide jo, at siden vi ere komne ind paa selv at slagte vore Svin og udføre Flæsket til England, er det en af de allerfarligste Ting for os Landboere, naar Forbindelsen bliver afbrudt, fordi Flæsket, som Følge af den Maade, hvorpaa det er konserveret af Svinelagterierne, ikke er i den Tilstand, at det kan taale at ligge ret længe. Det kan slet ikke gaa. Nu hører jeg, som sagt, fra alle Sider der oppe, at hvis de havde haft Anlægsmølen ved Hirtshals forlænget, saa at Skibene kunde lægge til der, vilde de have kunnet blive deres Varer tvit. Det er Grunden, hvorfor jeg gaar med til at anbefale dette Vædringsforslag. Vendsyssel er jo ikke saa lille en Landsdel, og skulde det virkelig være Tilfældet, at Landmændene der, naar Anlægsmølen ved Hirtshals blev forlænget, bedre kunne faa deres Produkter sendt af Sted, synes jeg, at det er ikke mere end billigt, at vi ogsaa bevilge disse Penges. I alt Fald har det for mig været en Grund til, at tiltræde Vædringsforslaget. Jeg synes, at hvis den Grund holder stik, saa er det en meget god Grund.

Ordføreren (Neergaard): Jeg skal give et kort Svar paa den højtærede

Ministers Bemærkninger, først hvad det Lovforslag angaar, som Indenrigsminister Stekel forelagde i 1883. Den højtærede Minister havde ikke Ret i, at dette Forslag ikke lagde noget om Statens Eneret. Forslagets § 1 lyder saaledes: „Statstelegrafvesenet har Eneret til paa dansk Land- og Søterritorium at befordre Meddelelser ved Telegrafanlæg, Telefonanlæg eller andre lignende paa Elektricitetens Forplantning byggede Meddelelsesmidler. Dog kan Indenrigsministeriet for et begrænset Aaremaal samt i øvrigt paa de nærmere Betingelser og Vilkaar, som i hvert Tilfælde findes passende, give private Koncession til at drive Anlæg af den ovennævnte Art.“ Det er navnlig en saadan Hovedbestemmelse, som jeg for mit Vedkommende maatte ønske sat ind i denne Lov, som vi skulle til at forhandle om til næste Aar efter den højtærede Ministers Udtalelse. Jeg tror nemlig, at naar man har denne Bestemmelse, vil man derved faa Haand i Hante med de private Selskaber, saaledes at man kan faa dem ind paa en saadan Sammenlutning, en saadan Form af deres Drift og tillige paa en saadan Afgiftserlæggelse, som er stemmende med Statskassens og Almenhedens Interesse. Det vil sikkert altid blive et tvivlsomt Spørgsmaal, hvorledes man skal forholde sig over for de Anlæg, som allerede ere gjorte. Det Spørgsmaal skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa, da vi jo komme til at drøfte det til næste Aar, men sikkert er det, at naar et privat Telefonselskab behøver Statens Samtykke til Anlæg af ny Linier, vil det nok vise sig, at Selskabet er nødt til at søge sig efter Staten, idet Staten ellers uden videre kan nægte det en Udvidelse af dets Anlæg. Den højtærede Minister mente, at jeg havde været noget inkonsekvent, idet jeg havde ytret Sympati for at overlade de private Telefonselskaber Driften af Statens Stationer foreløbig, medens jeg ellers synes stemt for en videregaaende Ordning, hvorved Staten kom til at gribe yderligere ind i disse Forhold. Jeg synes dog ikke, at der ligger nogen Inkonsekvens deri. Den Ordning, som jeg for mit personlige Vedkommende kunde ønske at tilraade — det er ikke paa Udvalgets Begne, jeg her taler — skulde gaa ud paa en Drift fra de private Selskabers Side paa kun et Aar eller dog kun for et begrænset Tidsrum. Derved vil intet præjudiceres, man vil senere staa lige saa frit som nu med Hensyn til en Ordning af Forholdene. Man behøver i saa Tilfælde ikke at gaa til en saa stor Udvidelse af Personalet eller til saa store Beføjninger, som ellers vilde blive nødvendige. Jeg vil kun